

mata olemisse pärast, maenitsete mind ähvardates, et mulle eneselle ükskord midagi niisugust juhtuda võis, mis mulle paremat õpetust annaks. Mõni aeg pärast seda magasin ma sängis, seal kuulus tahin minu lõriku, kui pääks sedagi salamahti woodi ligidalle tulla. Silmapilgul tuli mul meeles: se ei või fedogi muud olla, kui sesama mees, kes mulle viimati ähvardas, et ma pidin karima hukama. Mina valmislastin ennast selle väeto, hirmutajale näidata, et ma ennast ni fergel kumbel ehmata da ei läse. Ühekorraga fukus seinapoolt sängi küllest otse, kui üks rooste fot minu peale, ja võitis üks käsi, mis külm kui jää purikas oli, minu käest finni. Siin ei ole enam nälja, mõtlesin mina; ehitels peame katsuma, kas lugu töö, wai unenägu on? Mina töös lastukile woodisse, kiskusin silmad laiali ja waatasin ümber. Tuba oli eleda luu-paiste läbi valge kui päätaval, woodi seisits seina ligi, et linnu poega seina ja woodi vahel ei mahtund, ega olnud ei sängis ega võrandal midagi vörerast näha; ja ifa veel tundsin raskeid koormat enese peal rüdumasa, ja külm käsi pigistas minu kät finnipedades. Viimasiks peasin ma une paeluist ja nägin, kus nägemata tont aset pidas: se oli minu parem käsi, mis pahe-mast käest finni oli võtnud. Parem käsi oli magades teli peale, pahem teli alla juhtunud, aga külm talve öö oli toa jahutanud ja teli peal seisva käe palju fülmemals teinud kui teli aluse teise käe. See ja

fülma tundmine oli tössine, kõik muu osi unenägu olnud, nõnda kui teised unenäud. Aga fest oleks sena tendi ehl fedukäija jut võinud tõusta, kui mina hirmuga pää teki alla oleksin piisnud ja silmad finni vautanud.

Siin voivsime sada nisugusi jutusi üles kirjutada, kus kõik nõnda sündis, et kuusk fedukäija ega tondi abi tarvis ei läinud. Kesk seda kindlast meeles peab et kõigetargem ja armuliseim Jumal nii halpi asju maa peal ei või lasta sündida, kui suurem hulk loritud viirastused on, ja kes sohe julgest waatama läheb: se ei sa ial tonti ega fedukäijat näha, nisama vähe kui nende kolnad kuulma. — Enese juhtumisest võdin lugejale veel tükifese lisaks panna.

Moorel põhvel elas in mina Tallinnas ühes suures mojas, kus enam tubas kui inimest sees oli. Minu veike korteri lõrvas seisid laeks suurt tuba enamist kõige aasta tühjad. Vaar trevi lõrgemal suri üks wana preili, ja et trep väga kitsas oli, sellepärast kanti surnu lõrstuta trepist alla, pandi siis puusärki ja böseks senna tühja tupa seisma, mis minu toa lõrvas oli. Ohul lusutasin ma ukse finni ja heitsin magama. Et rotid igal ööl tühjas toas kolista sid, oli mulle tutaw ast, aga ei tea kust se tuli, et nende kolistamine nüüd ühekorraga minu meelest koledaks läks. Mina ei karnud, enda teades, kül surnut, siiski ei võinud ma magama uinuda; lõrvad olid palju ärksamad kui muidu. Kolm ei võinud rotidest